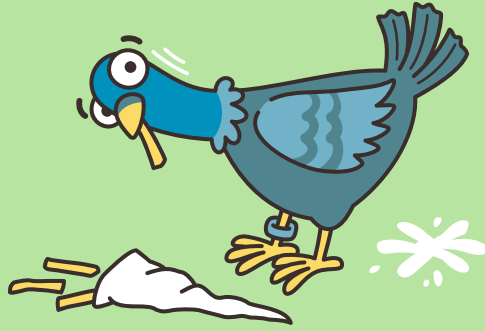

Mon Duif

Voor bakker Pimpampoen zitten Loukie en Lily Leeuw op een bankje, een zak chocoladebroodjes tussen hen in. Dieren kijken vinden ze het leukste wat er is... Schildpad Guus die nog slomer is dan Lola Slak. Otis Eend die waggelt als een dronken matroos. Gudrun Kalkoen met haar lillende lellen. Maar het aller-, allerleukste zijn de duiven.

‘Moet je nu zien, schat,’ zegt Lily Leeuw.

‘Jahaa, jammer dat ze alles onder poepen maar met die duiven kun je lachen.’

Ondertussen voeren Mon en Sam Duif hun show op.

‘Daar, Sam!’ roept Mon en hij wijst naar een bananenschil. Eerst doet Sam alsof ze erover struikelt. Daarna gooit Mon hem met zijn vleugel in de lucht zodat hij op Sams kop belandt.

Loukie en Lily gieren het uit terwijl ze nog een hap van hun chocoladebroodje nemen. Wat ze niet meer op krijgt, gooit Lily naar de duiven. Mon Duif gaat het broodje gauw oppikken en vliegt ermee in de struiken. Daar ligt hun buit van de dag: een halve beker popcorn, een worstenbroodje en drie nog knapperige ijshoorntjes (zonder ijs). En nu dus ook een chocoladebroodje.

Wat verderop schiet Wanda Duif in actie. Gudrun Kalkoen bestelde net een klein pakje met ketchup bij het frietkraam en gaat zitten op een picknickbank. Wanda trekt een boterham over haar kop en trippelt zo de stoep op.

‘Die arme domme duiven toch,’ gniffelt Gudrun bij zichzelf. Gelukkig ben ik een fiere kalkoen, en ze wappert eens met haar lellen om die woorden kracht bij te zetten.

‘Hier, duifje,’ zegt ze dan en ze gooit een frietje naar Wanda. Die waggelt erheen met de snee brood als een krans om haar hals. Ze pikt er even naar en valt dan pardoes van de stoep.

Gudrun lacht stilletjes en houdt het na een half pakje voor bekeken. Het is bijna tijd voor haar loopje en met een te volle maag gaat dat niet.

Als hun werkdag erop zit, komen de drie duiven samen bij hun voorraadplek.

‘Goede show vandaag, Wanda?’ vraagt Sam.

‘Prima,’ knikt Wanda. ‘Net zoals deze lunch.’ Ze pikken frietjes, popcorn, worstenbrood en als toetje stukjes ijshoorn en chocoladebrood. Ze moeten er stevig op staan voor hun namiddagprogramma.

‘Ik voel dat ik ga winnen,’ zegt Sam. ‘En weet je waarom? Ik win altijd.’

‘Ho maar, vorige maand ben ik gewonnen! Of zijn jullie dat vergeten?’

Wanda laat haar vrienden bekvechten en denkt aan de wedstrijd. Een keer per maand reizen ze mee met het vliegtuig naar het zuidelijkste punt van de Woodywereld, vanwaar ze om het snelst terugvliegen. Blindelings vinden ze de weg naar huis – alsof er in dat duivenkopje een kaart én een kompas zit.

In de lucht is het ieder voor zich. Als Mon al een hele tijd voorop ligt, haalt Sam hem in.

Hij gaat voluit in de achtervolging maar verliest in een dikke wolk Sam uit het oog.

Buiten adem komt eerst Mon en dan Sam aan.

‘Jij wint,’ hijgt Sam. ‘Maar wat gek dat Wanda er nog niet is. Ze zal toch niet in een storm beland zijn?’

‘Wanda kan tegen een stootje.’

‘Tenzij de bliksem haar te grazen had, Mon!’

Ze turen angstig in de lucht en schrikken dan op van gekraak achter hen. Vlakbij...

‘Bewoog die frietzak daar?’ vraagt Mon.

‘Je ziet spoken,’ zegt Sam. ‘Winnen viel je zeker zwaar?’

‘Ik zou zweren dat hij zonet nog aan de andere kant lag.’

‘Tadaa!’ Wanda vliegt uit de papieren puntzak. ‘Ik zit hier al even, dus sorry, jongens, ik win,’ zegt Wanda.

Van opluchting gooit Sam de popcornbeker in de lucht die – floep – over Mons kop valt.

‘Maar Mon krijgt de beker,’ zegt Sam.

Daarop rollen de drie over de grond van het lachen.

Het is waar dat duiven de andere dieren aan het lachen brengen, maar het beste van hun show houden ze voor zichzelf.

WOODY